

„EDINOST“

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1. uri popoldne.

„Edinost“ stane:

za vse leto gl. 6.—; izven Avst. 9.— gl.
za polu leta „ 3.—; „ 4.50 „
za četrt leta „ 1.50; „ 2.25 „

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 4 nov.

Na naročbe brez priložene naročnine se upravnistvo ne osira.

EDINOST

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Carintia št. 28. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Oglaš in oznanila se račune po 7 nov. vrstica v petiti; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor bi ga obseglo navadnih vrstic.

Poslana, javne zahvale, osmrtnice itd. se račune po pogodbi.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema upravnistvo v ulici Carintia 28. Odprte reklamacije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

»V edinosti je moč«.

Ruska in Bolgarska.

Uže več let meša se na dnevnem redu takozvano bolgarsko prašanje. Bolgarska je postala središče evropske politike in plen, na katerega se s posebnim zanimanjem spravljajo časnikarji. Komaj odpreš list in zazreš na prvi strani članek o tem prašanju; zaideš v dimno kavarno in v kotu vidiš kup razgretih politikarjev, ki pušijo svojo smodko in „masté“ bolgarsko prašanje; prideš v pivarno in s pivnimi penami dobiš tu tudi razgovor o dnevnem prašanju — bolgarskem.

Mala Bolgarska je v teku treh let postala časnikarstvu kaj znamenita. Poprej popolnoma zanemarjena in neznana, sedaj je najbolj razupita.

Reven je sicer bolgarski narod a svest si je svoje moči, radi česar jo z veseljem poudarja ter se tako rekoč po robu postavlja vsej Evropi. Odkar ga je tako zmagovito peljal v vojno njegov prejšnji knez Aleksander proti bratom Srbom, jel je ta narod, navdušen po nepričakovanemu napredku, zmagi in podpiran v njegovih težnjah in željah po njegovih voditeljih, od tedaj jel je hlepiti po svobodi in samostojnosti. Prvo si je pač pridobil a težko bode pridobiti si tudi zadnjo popolnoma. Rešil se je sicer težkega davka in nadloženega turškega gospodarstva, a nad njegovo deželo hočejo upljevati drugi evropski elementi, ki imajo prav za prav do tega vso pravico, in to so — Rusi.

Ruska je od časov rusko-turške vojne sem imela posebne interese v Bolgarskeji. Osvobodila jo je turške sile in turškega gnilega gospodarstva ter jo deloma storila samostojno. Kri ruskih sinov se je tedaj prelivala, da so Bolgari zadobili svojo relativno svobodo ali rešitev izpod težkega jarma. Ni tedaj čuda, da poudarja ista Ruska sedaj lastne interese do te dežele, za koje se je krvavo bojevala.

A Rusko ne žene v tem počenjanju pohlepnost po tej deželi; konec rusko-turške vojne storil je mir, sklenjen med različnimi evropskimi državami in berlinska pogodba, vsled katere se evropsko politično ravnotežje ne sme rušiti brez dovoljenja vseh evropskih držav.

Ruska tedaj ne hlepi toliko po tej deželici, kajti, ako bi jo posedla, dirnola bi v prepoved paragrafov berlinske pogodbe ter potegnola na se jezo vseh evropskih velevlasti. Ali Ruska hoče imeti

Bolgarsko sebi moralno podvrženo, da se je o vsakej priliki lahko ukoristi ali vsaj, da ne najde zaprek svojim nameram tam, od koder bi se jih najmanj bilo nadejati.

Smoter ruske podedovane politike je pač, kakor je vsem znano, prost razvoj po morju na jugu. Ruska je zelo obširna in potreba ji sigurnih potev za izvoz lastnih pridelkov; ona hoče postati mogočna tudi na morju ter se ne klanjati in prositi družih evropskih velevlasti potov za izvajanje lastnih pridelkov in sploh za trgovinski svoj promet. Odprto jej je le severno morje, v tem, ko so njene ladije zaprte v Črnem morju ter nemajo nikamor izhoda, ako se ne priklonijo Turku, da jim odpre Dardanele.

Gledé trgovinskih ladij pa še ni tako hudo, kajti promet je še precej prost, a tem hujša se godi ruskim vojnim ladijam. Po nekeje starej pogodbi ni dopuščeno nobenej vojni ladiji preko Dardanel, ako v to ne dovolijo skupne evropske države, ki so to pogodbo podpisale.

Dober del ruske vojne mornarice je tedaj zaprt v Črnem morju ter ne sme čez železne vrata, ako noče dirniti v zapoved imenovane pogodbe.

Naravno je tedaj, da pravi smoter ruske politike je posest Carigrada. To tako imenitno mesto je sedaj sedež gnilega turškega cesarstva. Dve ste bili poti, ki ja je ruska nameravala, da pride do zaželjenega cilja. Prva pelje čez Bolgarsko, druga pa čez Malo Azijo k Dardanelom. Misliti je bilo, da se ruska bolj drži prve ter uprav rabi tega toliko povdarja svoje interese na malo Bolgarsko, kajti skozi njo hoče v Carigrad. A v sedanjem času se je ruska politika, kakor je videti, nekoliko spremenila. Ruski državniki dobro vedo, da bi zadeli v jezo raznih evropskih velevlasti, kakor tudi ob paragrafe berlinske pogodbe, ako bi hoteli skozi Bolgarsko v Carigrad. Osobito bi se temu upirala Angležka, ki je uže pred tremi leti trosila svoj denar mej bolgarske uporneže, z namenom jih spreti z Rusijo.

Polotila se je tedaj druge poti, na kojej vedno bolj napreduje; osvojila si je Ruska uže več važnih mest v Armeniji in ob obrežju črnega morja in bliža se sedaj glavnej trdnjavi in trgu, Erzerumu. Zasedši tega, storila bode lep korak naprej in pričakovati je, da nedolgo od sedaj bode stala z močno vojsko na nasprotnem

obrežju Zlatega Roga, ter tu poskušala zadnji odločilni moment na Carigrad.

Z obsedbo Carigrada zagotovljena jej je tudi Bolgarska in njene ladije bi potem imele prosto gibanje po sredozemskem morju.

Ali kaj porečejo k temu ostale evropske velevlasti? Izvestno bi zadnje ne držale roke križem, temveč prišlo bi do hudega nasprotstva mej njimi in Rusko. Z osvojitvijo Carigrada razrušila bi se berlinska skupna pogodba in razne države tirjale bi odškodnino kot direktno interesovane.

Prva mej njimi bila bi Avstrija, katere smoter je tudi širiti se proti vshodu. Ako bi se jej dovolilo posesti Solun, bilo bi menda njenim tirjatom zadovoljeno, ker pridružila bi svojim deželam velevažno tržišče ter tako odprla najkrajšo pot svoje trgovini na vshod.

Pri vsem tem pa Bolgarska igra važno ulogo v evropskeji politiki. Zadovoliti treba bolgarskim tirjatom in še le potem se je nadejati miru. Bolgarska pa tirja od evropskih velevlasti, da jej puste razvijati se v miru ter da jo pripoznajo kot samostojno državo.

Uprav zadnji čas jela je tudi Ruska razvidati te bolgarske težnje in ne ve se še, katero pot meni Ruska nastopiti, ako bi hotela v bližnjem prihodnosti oživotvoriti starodavno svojo politiko ter si osvojiti Carigrad.

Samostojnosti sedanje Bolgarske niti ostale evropske države ne morejo pripoznati, kajti zadrževane so po berlinskeji pogodbi. Bolgarska si je neopravičeno osvojila Rumelijo, — ti dve deželi pa skupaj združeni ste evropskim velevlastim trn v oči. Ruska dreza sedaj Turčijo, naj bi zadnja za njo v žerjavico šla po kostanj, naj bi namreč osvojila Rumelijo ter s tem Bolgare razdražila. Sploh se vidi, da Ruska nekako zadovoljno gleda nemire v Bolgarskeji, kateri nemiri bodo predno ali poznej uzrok občne vojne ali pa povod razoroženju.

Ako se Bolgarskeji zagotovi samostojnost, zagotovljen je tudi evropski mir in med se lahko vtakne v nožnico; če se ji pa samostojnosti ne prizna, nastala bode vojna med evropskimi velevlastmi, kajti vse imajo več ali manj interesov do Balkana.

Mi smo morda slabi proroki; pri vsem tem pa menimo, da v nedolžnej prihodnosti

sti se bode moralo to prašanje rešiti in razvozlati ga bodeji morati največ Ruska in Avstrija, kateri ste direktno interesovani na balkanske dežele.

Da pa sedaj Ruska ščeva Sultana na Rumelijo, to ni nikako čudo; — Rusi ne napadejo nikogar, ako neso prej, čeprav le navidezno, napadeni in smoter jim je, kakor znano — Carigrad.

O našem duhovstvu.

»Ti učenost s krepostjo združi,
Kot solnce strinja luč in moč,
S tem domovini zvesto služi,
Nevtruden za njo dan in noč.«

Sveta, imenitna je naloga učitelja, — svetejša, imenitnejša je naloga duhovnika. Če je prva težavna i trudopolna, je druga težja i daljša, ker duhovni pastir ima nalogo spremljati ovčice svoje od rojstva do njih groba, učitelj pa je zapusti, ko so si pridobile toli svetovne modrosti, da lahko samostojno vstopijo mej svet. Vendar človek, bodi še tako popolen, ne more ogniti se raznim, svetovnim napakam, saj i sveto pismo pravi, da „celo najpravičnejši greši sedemkrat na dan.“ Človek potrebuje tedaj v bojih življenja modrih voditeljev, ki ga odvrtaajo od krive poti ter privedejo do resnice. Takim voditeljem postavil je milostni vladar svetá — duhovne. Njim je dana važna i trudopolna naloga, da pripomorejo v človeško odrešenje. A čestokrat je vse njih prizadevanje zastoj, posebno pri taci, ki ne verujejo v ničesar, ki mislijo, da bodo z svojo lažimodrostjo preobrnili svet; pri onih, v čegar srei so globoko vdobljena zlovoljna, kriva prepričanja. Komur so pa skrbni odgojitelji uže v zorni mladosti vcepili plemenite kali, katere niso zamorile poznejše duševne borbe, niso njih sveti i besede brezuspešne in lahko pripeljejo zgubljeno ovco zopet na pravo pot. Ali tega cilja ne dosežejo duhovni pastirji le z golim pridigovanjem nesrečne bodočnosti v onem življenji, s žuganjem groznih kaznij. Dandanes postali so ljudje strašno materialni, realni in verujejo večinom le v to, kar so posredno ali neposredno skusili, videli, slišali. Predočiti se jim mora tedaj, ako se hoče dotično svrhu doseči, razne bivše ali trajajoče razmere i dogodke ter jim s

zopet nasmelo na duri in v pisarno stopila je deklica, na kojoj so se namah vrgle oči vsega personala, kakor gladne živali roparice na dober plen. Bil je res redek takov nežen in povabljev pojav v tem suhoparnem prostoru, ki je gledal z večine le granatne vaščane in krivokrake sinove Izraelove. Oči pisarjev so se vidno odmerjale na ti vitki podobi, ki je v zadregi stala v križajočem se njihovem ognju, s zarudelim nadihom sramežljivosti po celem ljubeznjivem obličju, pol obžarjena s trakom žolte svetlobe, ki je kakor v vzhitu njen obris poljubljala, kakor bi hotela v se vsesati krasoto, ki je uže tako davno ni objemala.

Pisar don Juan poprosi jo v najslajšem odjeku svojega hrapavega glasa, da naj se za trenotek usede, da se baš stranka mudi pri načelniku pisarničinem.

Julija Grlička usede se na podani ji stol, kakor na sramotilen oder. Čuti, tako rekoč, goltajoče poglede, tekajoče od povsod po njeni postavi. Zdi se ji, da vsi vedo, ali vsaj slutijo vzrok njenega pohoda. Povesi oči na konec črevljičkov, da bi se ne morale srečevati s radoznalimi pogledi pisarniškega personala.

Pisar don Juan se je brižno trudil, da bi povzbudil njeno pozornost. Zaman je poskušal peklensko svojo umetnost: oddihaval je globoko, naravnaval si ruse kodre, popravljal svoj ovratnik, ki je bi

PODLISTEK.

Jastreb contra Grlica.

Česki pisal Svatopluk Čech; prevel M. Vrnilež (Dalje.)

„Ne šalite se, gospodje,“ zagotavlja gospod Jastreb. „Poglejte te tri papirje. Sedaj me znatno svoto denarja in na konec si brezdvomno seženj dolg račun ž njimi posvetim. Sedel sem zopet na li-manice jednomu teh starih, važnih, kre-poštnih gospodov. Toraj visi moj denar v dragem lesku na njegovih nakraskih in jaz —“

„Aj, vaš, dolžnik ima hčere? vpraša drug pisar, ki je veljal mej svojimi kolegi za Don-Juana.

In kake hčere! Dve, jedno krasnejšo od druge —“

„Tja pojdem jaz na rubežen!“ vsklikne pisar.

„Diven začetek poznanja! Meni je njegova penzija ljubša, nego obe hčeri vkup.“ Ta penzija je doslej nedotaknena, kakor devica. Ves je zarudel srama, ko sem le besedo o njeni zastavi ispregovoril. Dnevi njenega devštva so sedaj povsem seštetí.“

Lahko vzhitljivi parsonal prasne v smeh, ali ta smeh umolkne, kakor bi

odrezal, ko se mej tem odpro vrata kabineta. Gospod Jastreb zamenja prejšno stranko, odhajajočo še v večji pobitosti, kakor je bila vstopila.

Za čas izide i gospod Jastreb in dr. Zamotal potaplja ga še mej vratmi po ramah z zagotovitvijo: „Ne bojte se, to pojde mah na mah!“

Še tega dne založi stari registrator nov subfascikul: „Jastreb contra Grlica.“

In za nekaj časa predstavi se gospod Grlica osobno v pisarni. Od prvega svojega pohoda pri gospodu Jastrebu se je zelo pomenil. Preč je bila dostojanska pokončnost njegove postave, brada se je žalostno sklonila mej koncema tvrdega zavrtnika pri srajci in visoko čelo, prej tako gladko, bilo je razorano s plugom skrbi. Da, i sneg na glavi njegovi, prej tako brižno ubran v ugledne valčke, bil je razmršen in razprašen, kakor vsled zimskih viharjev.

Dr. Zamotal je privoščil dolžniku le kratko zaslišanje.

Ko se mu je gospod Grlica zarudel predstavil, prešel je koj na stvarno jedro z vprašanjem: „Prihajate morebiti plačat?“

Iznenadeni dolžnik izpregovori šepetaje nekoliko nesovisnih stavkov, ruševine brižno sestavljenega, v pravnikovo sree namerjenega uvoda, kojega je dr. Zamotal z stvarnim svojim vprašanjem namah razbil.

tem dokazati, da v resnici čuva nad nami božja previdnost, ki „hudo kaznuje i do bro plačuje.“

Veli nam eno glavnih načel krščanstva, da moramo ljubiti svojega bližnjega kakor samega sebe. Proti tej maksimi ne bode izvestno protestoval; vendar zdi mi se potrebno, vsekako razločevati bližnjega od bližnjega. Roditelji, bratje, sorodniki, so tudi naši bližnji, zato pa mislim, da je popolnoma opravičeno, ako ljubi človek v prvi vrsti te. Tako mora človek ljubiti svojo mater v širjem pomenu besede — milo domovino, ljubiti mora svoje brate — rojake. Ljubezen do mile domovine, do naroda svojega, do svojih rojakov, združiti mora ter delovati v plemenito svrhu — v nje blaginjo. Zatoraj morajo duhovni v prvi vrsti podpirati svoje verne ovce v ljubezni do svojega naroda i do drugih rojakov in menim, da ako to storé, ne zgreše izvestno svojega poklica.

Kar se tiče našega duhovstva, smemo biti še precej zadovoljni, ker so z malo izjemo izborni narodnjaki, vzlati, kar se tiče mladih duhovnikov. Starejši se večinom drže ostarelih svojih načel, ki jim zabranjujejo vtikati se v razne svetovne razmere, posebno pa v politiko. Mladi njih rod seveda o tem drugače sodi in deluje v korist naroda in domovine. In kako ne? Saj i duhovnik je človek, ki ima ljubo mater, koja ga je v otroških letih odgojevala. Kdo se ne spomina v poznejših dnevih blagih nauk, koje mu je zlata mati sejala v srce? Kdo ne misli s hvaležnostjo in ljubeznijo na ono, koja ga je z svojimi sveti podpirala? Mislim, da vsakdo se je spomina hvaležnim srcem. Kako se je ne bi tedaj spominal i duhovni gospod, čegar srce je in mora biti polno ljubezni za vesoljni svet, a v prvi vrsti, kakor pri vsakem človeku, do drage mu majke. Ova ljubezen je čisto opravičena, kajti, česar ne stori mati za svojega otroka! Prve nauke i prvi pouk dobi otrok od matere. Ljubeča mati si pa prizadeva, da vcepi deci svoji nauke svete vere. Malega otroka uči častiti i ljubiti onega, ki nam je bil odreditelj. In malo dete veruje, kar mu dobra mati pripoveduje. V malem njegovem srčici se vsadi ljubezen do Najvišega in spoštovanje do svete njegove vere. Ko dete doraste in stopi v življenje, pred očjo se mu vsa stvarničkova dela in tedaj začne uprav spoznavati mogočnost in dobroto skrbnega vsesodnika. Tedaj se spomni blagih nauk, koje je dobival otrok. Kdo se ne spomina onih časov, ko je malo dete, skakaje po očetovej hiši, prepevalo milo pesnico, koja ji je naučila draga mamica? Kdo se ne spomina, četudi oddaljen in v tujem kraju, sladko donečih glasov, koje je slišal in govoril v mladih letih? Čegar duša se ne napolni neznanimi, a vendar toli dražestnimi čuvstvi, ko sliši morda po dolgih letih nepričakovano na tujem zemlji znane glasove mile materinske? Saj ni vreden, da uživa blagodejne solnce žarke, da tepta svojimi nogam zemljo; ni vreden, da se človekom imenuje, kdor ne ljubi in štuje materni svoj jezik.

Kdor ima srce čuteče in ljubeče, spomni se izvestno prvih glasov, koje je govoril, spomni se onega milega jezika,

zapeljive krasote v obliki in barvah z najlepšo trojnobožno vijolo.

Sam koncipijent pri oknu bil je danes njegov tekmeč. Pogledoval je zaljubljeno v nasprotnikovo dupliko, akoprav mu je ta našteval seela obrneane pojme nekoličine dvornih dekretov. Pri tem se je pogosto v očesom zaletaval k lični deklici in ji je mnogo več pozornosti žrtvoval, nego se je bodočemu advokatu spodobilo, kojemu ima biti na vnanjosti strank toliko, kakor šahovcu strugarsko delo na figuricah svoje šahovnice. Studoval je bajno cvetano nje-nega klobučka, kakor bi jo hotel uvrstiti v Linejev sestav in je promatral ukusno, bledorožno progasto obleko dekličino tako brižno, da mu ni ušel niti lahki, jedva opazljivi nadih ponošenosti, ki jo je bilo poznati ponekod po obrokah in gubah oblekinih, kakor bi bil to majovo ljudsko evetko ovejal mrazni diš življenja.

Dr. Zamotal vsprejme Julijo z načinom, v kojem se zrcalita izbrusen njega estetičen ukus in udornost proti damam.

Zdvigne se z svojega naslonjača, z barikade fascikulov in zakonikov z šumom za pohod zelo laskavim, vrže daleč od sebe razpisano repliko in poda deklici stol z veliko galantnostjo.

Ni Julijina izjava, da prihaja v imenu svojega očeta, da bi poprosila gospoda doktorja le dvadnevne odloga, ne oslabi njegove laskovosti.

(Dalje prih.)

kojega je vprvo slišal. In v prid temu jeziku sklene delovati po svojoj moči, v prid milej domovini i narodu svojemu, s katerimi ga vežejo nerazrušljive vezi. S plemenitim temi čuvstvi stopi on v življenje, napolnjen svetim ognjem in krasnimi uzori, koje doseči si je namenil. A ne ve, koliko bojev bo moral bojovati, koliko bridkih izkušenj bo moral prestati, predno doseže svoj cilj! Vendar, če bude zvest, ostal svojim načelom, če se ne bude oddalil v svojem delovanju od načel svete vere, pride enkrat do svojega smotra. Marsikateri brezumnož misli, da pride prej do zaželjene svrhe, ako se ravna po nazorih, katere mu prevzetan svet narekuje in zabi, da edino prava temeljita podlaga vsakemu plemenitemu podvzetju je — vera. Kdor le iz podlih namenov skuša povzdignoti narod, kojega svojim imenuje, ne bode taka povzdiga trajala dolgo časa. Zatoraj, kdor hoče, da se bode narod svetil mej drugimi uže svitlimi narodi, na sme zabiti, da prava vera je luč, katera mu razsvetljuje temna pota ter ga privede do cilja, da narod osvobodi. Kakor pa mora biti prava vera vodilo, tako budi materni jezik ključ, ki odpre vrata do vesoljne narodne omike i narodnega odrešenja. Kdor tedaj ljubi milo domovino, posvetiti mora svoje moči materinemu svojemu jeziku in tako pripomoči k narodovej omiki in ako je narod omikan, postavlja se lahko vsestransko v bran raznim sovražnim napadom.

„Jezik očistite peg — podajte gladko mu ruju“

pravi pesnik. Da, jezik naš moramo kolikor mogoče očistiti raznih napak, odstraniti razne pege, ki temné njega svit in „Jasno ko struna bo pel — zvonu enako donél.“

Nalogo to izvrševati imajo v prvi vrsti učitelji, za temi pa vsak domoljub, ki želi blagor narodu svojemu. Seveda je naloga poslednjega težavniša, ker možno mu je vršiti jo le, ako slučaj nanese, da govori s priprostim človekom in mu o tej priliki popravlja razne jezikovne napake. A kdor razven učitelj, ima ugodno priliko širiti narodovo, omiko so — duhovniki.

Porečejo mi: „Kaj ti pač pade na um? Kako neki moremo mi omikati narod? Saj mi smo postavljeni le duševnim učnikom, ki moramo prizadevati si, da izveličamo svoje verne; da pa omikajo narod, izvoljeni so drugi“. Razlogi ti so deloma resnični. V širjem pomenu imajo učitelji nalogo pospeševati in širiti narodno omiko, v ožjem pa jo ima, kakor omenjeno, vsak pravi narodnjak. Posebno pri naših žalostnih okoliščinah ni nikdar preveč narodno delujočih oseb, nasprotno jih je žalibog premalo. Ker imajo pa duhovni gospodje ugodno priliko pomagati rojakom svojim o trudapolnem delu, sklicuje se na njih pomoč, katera ni bogsigavedi! kako težavna. Rekli smo uže pričetkom svojega spisa, da morajo duhovni pastirji voditi svoje ovce po pravi poti. Da pa to lažje storé, odločena jim je ugodna prilika, ko se verni kristjani zberó, da poslušajo besedo božjo. Tedaj jim polagajo na srce vse dobre nauke, ki naj bi je privedli do dušnega zveličanja. A čestokrat ostane njih beseda tu pri nas — nerazumljena.

(Konec prih.)

Pogreb Lovre Žvaba.

Akoprav so bili vsi znanci in prijatelji uže pripravljeni na katastrofo, vendar je vest o Žvaba prerani smrti vse nemilo pretresla. In kako bi nas ne; saj smo zgubili v njem uzornega rodoljuba, neumornega delalca na narodnem polji, nevstrašenega boritelja za naša prava, značajnega moža, katerega bi vse zlato tega sveta ne bilo spravilo v pravega pota; zgubili smo v njem nasledilca milega prijatelja. Komaj se je bil posvetil ves narodnemu delu, uže nam ga je ugrabila neisproсна smrt v najlepši dobi, ko bi bil še lahko leta in leta darove svojega duha obračal v prid in korist domovini. Žalostna vest o Žvabovej prerani smrti vzbudila nam je na novo zavest, da mora v Slovincih vsak odličien mož leči v prerani grob! Posebno hudo zadel je nas Tržačane ta vdarec, saj imamo tako malo mož, ki bi mogli in hoteli žrtvovati vse svoje sile v blagor svete naše narodne stvari — in še ti nam tako naglo pomirajo. A tudi drugod po domovini je vest o našega urednika smrti nemilo dirnola rodoljube. Povsod so poznali Žvaba, čislali so njega blag in nad vsako sumnjo vznešen značaj, cenili so njega neupogljivo voljo, njegovo dosledno in vspešno delovanje; o

tem nas je preveril njegov pogreb. Od vseh stranij: iz Trsta, Sežane, Komna in vsega Krasa prihitei so prijatelji, znanci in častilci, da ga sprejmejo do groba. Zbrala se je o tej žalostnej priliki večina kraškega razumnštva, prišel je pa tudi priprosti narod v obilnem številu, skazat svojemu učitelju zadnjo čast. Pred hišo, v cerkvi in na grobu zapeli so pevci občine žalostinke.

Na grobu je g. Ivan Resman izustil lep govor svojemu prijatelju v slovo. Govornik je omenil nesrečni položaj borgega naroda slovenskega. Vender se iz tega nesrečnega ljudstva porodi nenavadno število izrednih, plemenitih mož, ki vse svoje najboljšie sile zastavijo v to, da bi narodu, iz katerega so pošli, olajšali življenje in priborili lepšo prihodnost. A usoda nas uborne Slovence nemilo proganja. V kratkej dobi pokosila nam je smrt Jurčiča in Erjavca, Dolenca in Einspielerja in sedaj tudi Tebe nepozabni Lovro. S Teboj zgubi narod neustrašnega boritelja za svoja prava, mladina Tržaška pa najbolj unetega zagovornika in branitelja svojega, ki je pridno delal, liki mravlja, da ustanovi slovensko šolo, v kateri bi našel naš naraštaj zavetje pred požrešnim in pogubnim nam Italijanstvom. Govornik se obrača potem do domačinov, mej katerimi se je Lovro porodil, s katerimi je vzrastel, kateri so videli, kako dober sin, ljubezniv brat in udan prijatelj je bil. Njim vsem ga preporeča v blag spomin. H koncu pa obljublja, da se mi, ki smo ostali, hočemo ravnati po njegovem vzgledu in njegovih načelih. Tudi mi hočemo posvetiti naše moči domovini ter nadaljevati rodoljubno delo, katero si ti vršil; Ti nas bodeš pa iz sinje višine gledal in Tvoj duh bo vesel, ako dosežemo svrhu, katero si bil sebi postavil. Ko se je govornik s presrečnimi besedami ločil od pobratima svojega, ostavljali smo tiho pokopališče, kjer smo pustili odličnjaka slovenskega.

V Dutovljah smo se zopet sešli. Tu vstane gosp. Ivan Nabergoj ter v kratkih presrečnih besedah povdarja zasluge pokojnikov za naš narod ter pravi, da je pač zaslužil, da mu ta narod v dokaz hvaležnosti postavi skromen spomenik na grob. Ta ideja je bila z odobravanjem sprejeta in se je storil uže znaten korak k nje izvršitvi. Vsakemu rodoljubu bodi pa na tem ležeče, da postavimo skromen spomenik na grob skromnega moža, ki ni iskal slave, kateremu je bil le blagor naroda na sreči. — Naj v miru počiva!

Politični pregled.

Notranje dežele.

Nj. Veličanstvo, naš cesar, sešel se je 1. t. m. v Gmundenu z rusko carico. Vlada se je pomudil samo nekoliko ur v onem kopališču ter je tudi obedoval pri carici. Carevič spremlj je našega cesarja na kolodvor, od kamor se je odpeljal v Pisek na Češko k vojaškim vajam. —

Boj mej Staro- in Mladočehi je čedalje hujši in strastnejši. Udarci za udarci pada na Staročehe, ki so vsled tega kar besni. V Veliki Losevici poročal je poslanec g. Ivan Plevy o svojem državnozbornem delovanju; po živahnej debati vsprejeta je bila z vsemi proti 7 glasom resolucija, v katerej izrekajo zbrani volilci nezaupanje državnim poslancem, članom češkega kluba, češ, da je ta samo sluga sedanje vlade na gmotno in duševno škodo češkega naroda, ter ne vrši poslanskih svojih dolžnostij, kakor to zahtevajo koristi volilcev v obče, posebno pa interesi težko skušenega kmetskega stanu. Staročehi, videč, da njih moč čedalje gine, izjavili so uže, da so pripravljene odreči se odstavku 3. § 19. osnovnih državnih zakonov, ako bi Nemci hoteli to. „Narodni Listy“ jim zato očitajo, da se kesajo, da so pomogli temu paragrafu v življenje, ker jim je sedaj na poti v njih ponemčevalnem delu.

Več listov, zastopajočih slovanske interese, izreklo je željo, da bi se letos o priliki 40 letnice cesarjevega vladanja, sestali zastopniki vseh avstrijsko-slovenskih plemen in strank v Pragi, da se dogovore o slovanskem programu ter pogodijo o nadaljnjem vzajemnem delovanju. Slovani v Avstriji nimajo še skupnega programa, razcepljeni so na mnogo nasprotujočih si strank in stranic. Zedinjenje avstrijskih Slovanov v trdno in zložno skupino, bilo bi državi sami na veliko korist, ker bi na tak način

bilo tudi edinstvo države bolj utrjeno. Slovani bi se mogli pobrinoti za to, da se uči ruski jezik v slovanskih šolah, tako kakor se je poučevala do sedaj francosčina, nemščina ali kateri koli drug tuj jezik. Ruščini bi se hitreje priučili nego kateremu koli tujemu jeziku in naši učenjaki, ki so sedaj prisiljeni pisati učenjaške knjige v nemščini, pisali bi je za naprej v Ruščini. S tem bi tudi drugi slovanski jeziki mnogo pridobili, navzeli bi se slovanskega duha ter bi si izposejevali besede mesto od tujcev, od Rusov. Kakor bi bil slovanski shod potreben, je sedaj nemogoč, ker neka stranka avstrijskih Slovanov dela na vso moč proti temu. Žalostno je pač, ako pomislimo, da je bil 1848. l. slovanski shod v Pragi, da je pa letos po 40 letih nemogoč. V dolgem tem razdobju slovanski duh zatorej ni napredoval, ampak nazadoval. Slovani nismo mogli v tem času izriti staroznano slovansko neslogo; dogodilo se je baš obratno; ta plevel se je v tej dobi še lepše, bohotnejše razvil.

Na biskupa Strossmayera začeli so hujskati sedaj Poljaki, ko so se Madjari in Nemci upehali. „Czas“, organ galicijskega plemstva, se besno zaganja v biskupa ter začudeno vpraša, kako je katoliški vladika mogel blagosloviti šizmatike Ruse, ki so največji nasprotniki katoličanstva in zakleti preganjanci Poljakov. Tako našteva razjarjeni „Czas“ še dalje svoje razloge, zakaj on („Czas“) obsoja Strossmayerovo postopanje. Slobodno bodi poljskemu „Czasu“ in njega plemenitim patronom, družiti se še s plemenitejšimi Madjari in Nemci; — svojega namera, Strossmayeru škoditi, ali ga celo odstraniti iz Djakovara, ne bodo nikdar dosegli.

Madjarske klerikalce je zadel hud udarec; umrl je njih načelnik in urednik klerikalnega lista „Magyar Allam“ g. Anton Lonkay. Ta mož je bil za svojo stranko neprecenljive vrednosti; papež sam ga je odlikoval z mnogimi redi.

Vnanje dežele.

Rusko notranje ministerstvo dalo je ukor listu „Grazhdanin“ zaradi njegovega kritikovanja vladnega postopanja. Ta vest je kaj prijetno zadela berlinske in dunajske novinarje, kajti „Grazhdanin“ jim ni bil nikdar posebno všeč. Ruski listi razpravljajo v uvodnih člankih o neredih in socialističkih demonstracijah v Berlinu. „St. Peterb. Vjed.“ pravijo, da so ti izgreli odgovor na težnjo visokih in najvišjih krogov nemških, katera težnja je najlepše izražena v govoru Viljema II. na obedu v Sonnenburgu, kjer je govoril o ulogi najplemenitejšega dela naroda — aristokracije. Mogoče, da te izjave niso ostale brez upliva na neke svobodoumne sloje. Na vsak način so pa berlinski nemiri vrlo značajni, kakor nov znak čedalje silnejše nesloge, vedno večje razcepljenosti v notranjem življenju sodobne Nemčije.

Kralj Milan se vendar ne misli kar tako ločiti od visoke svoje soproge. Nedavno mu je bila tako sila „rešiti“ se Natalije, sedaj je pa sam zapovedal konsistoriju, naj za tri mesece ustavi pravde. Kralj in kraljica se menda dogovarjata, kako bi se na lep način rešila ta stvar. Kraljica je uže prijavila svoje pogoje kralju. Natalija zahteva, da jej izroče sina Aleksandra. Minister prosvete g. Gjorgjevič je zaukazal, da se o rojstvenem dnevu kraljice ne smejo opravljati nikjer božje službe za njo. Ta prepoved pač malo pomaga, saj ne more zabraniti nobenemu Srbu, da pomoli za svojo kraljico. Ko so v Srbiji praznovali god kraljeviča Aleksandra, napravili so v Belemgradu demonstracijo. V kavarni „Kolarac“ zbralo se je mnogo sveta, mej drugimi vse polno častnikov. Godba zasvira srbsko himno. Naenkrat zakliče nekdo: Rusko himno! Vse začne klicati: rusko himno. Godba je morala šestkrat ponavljati. Na to so klicali vsi: živio kraljevič, živela kraljica Natalija! na kralja se pa še spomnili niso. To nam priča, kako priljubljen je Milan svojemu narodu.

O bolgarskih „roparjih“, o katerih so vsi nam sovražni listi toliko pisali, pravi „Branik“, da to so vse drugo nego roparji. Do sedaj ni bilo še čuti, da bi bili napali kmete in uboge ljudi; hrane in druge stvari ne jemljejo nikdar po sili, ampak plačajo vse. Narod se jih ne boji, pomaga jim rajše, nego bi je preganjali. Ti takozvani „roparji“ imajo popolnoma politične svrhe, oni hočejo provzročiti velik prevrat ter prognati Koburga, Stambulova in vse sedanje tlačitelje bolgarskega naroda.

Na Rumunskem bodeti razpušćeni zbornici začetkom tega meseca; nove volitve bodo razpisane sredi oktobra meseca.

Zaprli so dva častnika, ker sta baje sotrudnika kraljevi rodbini sovražnega lista „Glas Tzeranului“ (Glas kmeta). Imenovani list dela na to, da bi bil knez Kuza kralj rumunski.

Berolinski listi razpravljajo o imenovanju Bennigsen na vrhovnim predsednikom hanovrskim. „Voss. Ztg.“ pravi, da so bili prejšnji poskusi, poveriti temu možu kak urad, vsi neuspešni ter so se izjalovili vsled odpora odločujočih oseb. Mogoče je, da bo Bennigsen tudi minister, kar bi bilo konservativcem jako neljubo. Richterjev organ „Tageblatt“ piše, da, ko bi Bennigsen prav vstopil v ministerstvo, bila bi to samo osebna premena, ne pa premena sisteme.

General Boulanger se je ustavil na svojem potovanju na Norveško nekoliko dni v Brusselu, kjer je govoril o Viktorjem Napoleonom. Pred nekoliko dnevi šel je bil general v Normandijo v mesto Lissena v pohode k prijatelju Laguerreju, ki je bil tačas pri vojaških vajah. Ko so v mestu zvedeli, da pride Boulanger, drlo je vse na kolodvor čakati ga. Spremili so ga slavno in peljali kakor vladarja v hôtel. Popoldne napravil je Boulanger izlet v okolico in tu so mu napravili še večje ovacije kakor zjutraj. To nam priča, da njegov upliv zopet raste in sicer neznansko raste; republikanska vlada bo imela še velike težave z njim.

V Afganistanu spuntal se je Izak kan proti svojemu stricu, emiru afganskemu. O Izaku so v Kabulu dolgo sumili, da je v zvezi z Rusi ter da dela za nje in proti emiru Abduramanu. Izak je bil na to razklican emirom ter je šel v Kabul. Tu se je zbal za svoje življenje ali vsaj za svojo svobodo in ni si vedel drugače pomoči nego s tem, da se je spuntal. V severnih provincih te zemlje grozil je sploh uže od davno nemir, ker je ljudstvo zelo nezadovoljno z dosedanjjo vlado.

Angleži se morajo bti s Tibetani, ki so se uprli. Angleži so se hoteli z njimi pogoditi, a Tibetani odklanjajo vse pogajanje, ker se čutijo dovolj močne, ustavljati se Angležem. Izjavili so, da ne sklenejo pred miru, dokler jim Angleži ne odstopijo Sikim. Boji bodo še hudi. Ta spor je tem zanimljivejši, ker si prizadeva ruska ekspedicija Pševalskega prodreti z druge strani v Tibet.

Domače vesti.

O smrti g. Lovre Žvaba dobili smo nastopno sozhalno pismo: Slavno uredništvo! Sprejmite izraz mojega najiskrenejšega sozhaljenja o smrti prijatelja mojega, neutrudljivega delalca na narodnem polju, za vse plemenito vnetega — Lovre Žvaba. Z odličnim spoštovanjem udani Ivan Hribar.

Novi dež. glavar kranjski, g. dr. Poklukar, nastopil je v ponedeljek 3. t. m. svoje mesto. Ob 11. uri dopoldne predstavili so se mu deželni uradniki.

Za družbo sv. Cirila in Metoda nabralo se je v gostilni pri g. Mavriču gold. 1.92; poslano iz Fernetič 2 gl.; nabrano v Velikem Dolu 4 gl.; gospa Vek. Valenčič ostatak od nabranih novcev za bas-relief pok. Dolencu gl. 6.63; v družbi na Opčinah 30 kr. in v veseli družbi pevcev delal. podp. društva v gostilni pri Vatovcu for 3. — Skupaj gl. 17.85.

† Jožefa Muha iz Lokve umrla je dne 4. t. m. v 69. letu svoje starosti po dolgej in mučnej bolezni. N. v. m. p.

Umrli je v Ljubljani c. kr. okrajni glavar v pokoju, Viljem Dollhoff, v 63. letu. Pokojnega volile so leta 1878. občinu kočevsko-ribniškega okraja v deželni zbor kranjski.

Pri Sokolske petindvajsetletnici bode, kakor piše „Slov. Narod“, zastopana slov. Koroška tako znamenito, ko ni bila doslej še pri nobenej narodnej slavnosti. Odposlala bode petnajst zastopnikov, ki bodo došli ob ednem s češkimi odposlanstvi in katere bode odbor „Sokola“ peljal se pozdravit v Trbiž. Evo imen naših koroških bratov, ki nas bodo počastili o tej priliki: Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru, dež. poslanec in izdajatelj „Mira“; Vek. Legat, voditelj tiskarne družbe sv. Mohorja; J. Rakež, stud. med. v Velikovi; Fran Mihelj, farni provizor pri Velikovi; Ivan Sirnik, kanonik v Velikovi; Jakob Radoslav Hočevár, magister pharmaciae in trgovec z vinom v Velikovi; Matija Prosekár, posestnik na Pešivci vrhu Kotmare vasi; Peter Šlager, veleposestnik v Novej vasi pri Zakomnu; Janez Štih, posestnik

v Ivovljah; Janez Uré, posestnik v Šmartinu poleg Celovca; Fran Einspieler, posestnik na Bistrici v Rožnej dolini; Valentin Einspieler, posestnik na Spodnji Bistrici; Josip Kraut, posestnik v Zihpolji; Jakob Hedenik, posestnik v Zihpolji.

Goriškega „Sokola“ slavnost ni se mogla vršiti baš po programu, kajti okr. glavarstvo omejilo je slavnost le na n. o. t. r. n. e. prostore, češ, da bi se Lahoni lahko segreli, ako vidijo dične Sokole na ulici. „Tout comme chez nous!“ — Gostji so napravili popoldne izlet v Kostanjevico in po banketu v Solkan, kajti ni jim prišlo sedeti ves božji dan v zaporu. Veselica zvečer vršila se je kajlepo. Občinstva zbralo se je izredno mnogo in udeleženci našli so vsaj v mejsebnem zabavi odškodnine za vse neprijetnosti. Tolažimo se za bodočnostjo!

Popravek. V zadnji številki urinola nam se je v vesti: „Na ces. kr. pripravljalnici za učiteljske v Kobaridu“ neprijetna tiskovna pogrška. Namesto: „otroci, rojeni 1884. in 1885. leta“ ima se glasiti: „1874.“, odnosno „1875.“

Slovenski Pravitelj. Št. 9. prinaša: 1. Pravna kakovost zavarovalnih polic na pokaznika. 2. Condamnation conditionelle. 3. Črnogorski zakonik. 4. Pravosodje: a) Zvršilno prisilno je moči tudi terjatev zvršenca do izvršitelja iz iste sodbe. b) O priznanju stroškov pravdi zaradi odškodnine. c) Kdor je dolžan prisesti razodetno prisego, povrniti mora nasprotniku stroške intervencije pri priseganju. d) Motenje o posesti pravice do vožnje. e) Dokaz o zapeljanih za glavno prisego ni moči dognati. 6. Listek: Kaj storiti? 7. Književnost. 8. Drobne vesti.

Učiteljski tovariš. Št. 17. prinaša nastopno vsebino: 1. Kako naj učitelj goji in pospešuje domoljubje v šoli in zunaj šole? 2. Knjiga Slovenska. 3. Književnost. 4. Dopsi. 5. Premene pri učiteljstvu. 6. Razpis učiteljskih služeb.

Kmetovalec. Št. 16. prinaša: O mlinu, ki melje storže. — Vinska pokušnja. — Razne reči. — Vprašanje in odgovori. — Gospodarske novice. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Vpisovanje v c. kr. žensko učiteljske v Gorici vrši se 14. in 15. t. m. od 9 do 12 ure dopoldne. O prijavi ima se predložiti: a) krstni, odnosno rojstveni list; b) zadnje šolsko spričevalo, c) zdravstveno spričevalo. — Učenke v dekliško vadnico sprejemajo se dne 15. t. m. od 9. do 12. ure dopoldne. Zaradi pomanjkanja prostora ne sprejme se novih učenk v II., III., IV. in V. razred. Sv. maša ob odprtju šole bode 17. t. m. ob 8. uri; ob 10. uri bodo ponovljajni izpiti in ob 2. popoldne začne vsprejemni izpiti.

Statistika c. kr. državne obrtne šole v Trstu. Prejšnjega leta bilo je 366 učencev in 122 učenk. V višji šoli (v I. razredu) bilo jih je 15, v voditeljske šoli 12, v rokodelske 160, v nadaljevalne 179, v vezne 122. Novo šolske leto začne na višjem oddelku, v voditeljske in v vezne šoli 15. t. m., na drugih dveh oddelkih 1. oktobra. Vpisovanje v prvih treh oddelkih vrši se od 9. do 12. t. m. od 1/2 do 1/3 ure zvečer. Ponavljajni in sprejemni izpiti bodo za I. in II. razred višje šole dne 13. in 14. t. m. od 8. do 12. ure dopoldne.

Razpisana štipendija. Početkom šolskega leta 1888/89 razpisuje se državna štipendija v iznosu 210 gl. na leto za dijake, pripadajoče katere koli isterske ali gradiške občini, ki se uče na dunajske šoli gospodarstva. V prvi vrsti ozira se na slušatelje gospodarskega oddelka ter se mora obvezati dotični, ki sprejme štipendijo, da se nastani po dovršenih studijah na svoji rojstveni zemlji. Prošnje do 30. oktobra t. l. c. kr. namestništvo.

Pevski zbor „Tabor“ v Lokvi priredi dne 8. t. m. veselico v proslavo 40letnega vladanja Nj. Velikanstva. Vspored je dobro izbran ter se nadejamo vrlim pevcom polvoljnega vspeha.

Nekaj o „tramwayu“. Večkrat čitamo v raznih tukajšnjih listih mnogovrstne pri- tožbe o nedostatkih pri tramwayu, katere vse pa se tičejo le vozečega se občinstva. Dolžnost naša pa je tudi, da se potegnemo kjer treba, za osobe družtva, katerega težnje občinstvo sploh ne pozna. Sleherni, ki se vozi v dobi od poludne do 1 pop. na progi proti gozdiču, opazi, kako si morajo borni kočijaži in spremljevalci ukrasti 2—3 minute, da p o g o l t n e j o s k r o m n i s v o j o b e d. Da tako obedovanje človeku ne pristoji, priznal bode vsak človekoljub. Kaj ne bi moglo slav. ravnanstvo stvar tako urediti, da nado- mestujo n. pr. d a n e s v službi stoječe kočijaže in spremljevalce od 12. do 2. pp.

drugi, ki so bili večerj v službi ter se tako osebu bar proži prilika, da v tem času doma mirno obeduje? Sploh bi se moglo in moralo najti kakšno sredstvo v tem oziru, kajti v nobenem mestu, kjer je tramway, ne vidi se kaj takega. Tudi siromak ima svoje človeške pravice!

Vremensko proročanje. Mathieu de la Drôme proročuje za mesec september nastopno vreme: Nevihte od 1. do 6. Izdatni mrzli vetrovi v zapadnem in srednem delu sredozemskega morja. Nemirno morje v biskajskem zalivu. O mlaju od 6. do 12. lepo vreme po vsej južni Evropi. Spremenljivo vreme ob obalah oceanških in ob kanalu la Manche. Občutljivo hladno v severni Francoski in Angleški. Močni, menjajoči vetrovi v zapadnem delu sredozemskega morja, med balearskimi otoki in Sardinijo. — Nestalno vreme o prvem kraju od 12. do 20. Sneg po visokih gorah. Nenadne oluje. Jako menjajoči vetrovi posebno 12., 14. in od 18. do 19. Težavna vožnja v lyonskem zalivu in ob Sardiniji. Slabo vreme o čepu od 20. do 28. — Jesenska enakost dneva in noči nastopi 22. ob 3. uri 2 min. pp. V Evropi sploh slabo vreme. Menjajo vetrovi z dežjem, v severu z snegom. Močni, nestalni vetrovi v zapadnem delu sredozemskega morja in v jadranskem morju; jaki vetrovi po vsem sredozemskem morju ter ob Siciliji in Malti. Jonsko morje jako razburjeno. Težavna vožnja mej Francezko, Algerijo in Tunizom. Nevihte v biskajskem zalivu. Slabo vreme o zadnem kraju od 28. t. m. do 5. oktobra. Sneg v severni Evropi in na planinah. Črno in azovsko morje vznurjeno.

Praznih stanovanj je sedaj v Trstu v obilu. Po službenem izkazu jih je preko 220 in sicer v mestu okoli 80, na Vrdeli 30, v Chiarboli 30 in ostalo v drugih predmestjih.

Javna tombola bode v nedeljo 9. t. m. v Korminu v prid tamošnje ubožnice. Jezuviti kupili so letovišče „Zmaje“ na Reki, katero nameravajo spremeniti v samostan. Uže so prispeli nekateri oo. iz Kraljevice, ki marljivo pripravljajo novi stan. —

Zasledovanje trtne uši v štijaški občini na Krasu je zdaj končano. — Zraven prvotnega gnjezda našla so se še druga ležišča v oddelkih Selo, Dolenje, Gradišče, Ravna, Razguri in Poljane; vsega skupaj je napadenih okoli 20.000 trt.

Te zalege so raztrošene na skupnem površju okoli 700 hektarjev, oziroma v pokrajini dolgi 4.27 in široki 1.75 kilom. Najbolj vzhodnje gnjezdo je najbližje okuženim zemljiščem na Kranjskem, ter je oddaljeno od vipavskega Šembida samo 1.35 kilom.

Soditi po obširnosti filokseričnih ležišč v Štjaku in okolici in po zapaženim oslabilni trt, moral se je mrčes uže vsaj pred 5—6 leti tjekaj zanesti.

Okužena zemljišča leže na gričih po opokah, kakoršne so v Brdih. Ti griči se raztezajo med kraško planoto in Nanosom, pa so od pravega Krasa ločeni po globoki dolini, po kateri teče potok Raša. Ta, prepadu podobna dolina je tako obširna, da ni lahko občevati od enega brega do drugega, zato se je nadejati, da se po njej zabrani razširjenje zla proti Krasu. Da bi se ta nada za vselej vresničila!

Zdaj se zasledovanje trtne uši nadaljuje v šmarijski občini. Do zdaj so našli tam okoli 25.000 okuženih trt. V zadnjem času so zasačili filoksero tudi v Gabrijli, katera občina leži med Šmarijem in Štjekom. — „Gosp. L.“

K izkopavanju starinskih ostankov pri sv. Luciji. Iz Tolmina poročajo, da je prispel dne 31. pr. m. sloveči profesor Virchow iz Berolina v spremstvu kneza Windisch-Graetza v sv. Lucijo, da si ogleda tamošnja izkopavanja.

Morskega psa so vjeli ribiči blizu Lukova v Kvarneru. Meri preko 4 metre. Pripeljali so ga na Reko.

Lastovke začele so se uže seliti proti jugu. V Ljubljani in v Trentu opazovali so na tisoče in tisoče ptic na potu v toplejše kraje. Ker se navadno začne seliti še le o Malem Šmarnu, sklepa se, da bode letos mraz kmalu nastopil.

Samoubojstvo. Uradnika pri mestnej plinarni Angela Kiswardaya, ki je nedavno zginol iz Trsta, našli so mornarji utopljenega v novem pristanišču. Govori se, da se je utopil samovoljno vsled rodbinskih nezdod.

Poskušeno samoubojstvo. 28letni P. Vlaselica iz Trsta zgrabil je v svojem stanovanju v hiši št. 13 ulice Tigor velik kuhinjski nož ter si hotel prerezati vrat. Njegova mati priskoči v istem trenutku, izvije mu nož iz rok ter se težko rani na

roki. Ker je Vlaselica baje zblaznel, odveli so ga v bolnico.

Sodnijsko. 31letni mornar Aleksij Corazza, po domače Baretta, dobil je zaradi hudodelstva tatvine šest mesecev zapora. Ukradel je svojemu gospodarju na ladiji „Bontempo“ vrvi, vredne 20 gl.

Policijsko. Drzen goljuf je prevrnil na tukajšnji pošti služkinjo, ki je imela oddati pismo z 100 gl. v gotovem denarju. Ženska se ni znala kamo obrniti in slepar, videč njeno zadrego, ponudi se ji, da ji opravi posel. Izroči mu vesela pismo, a prebrisanec odda brezvredno pismo namesto pravo, pod izmišljenim naslovom, izroči služkinji poštno potrdilo ter se zgubi z novei. — Kotlar Anton Tomić sprl se je z nekim težakom v gostilni. Težak mu trešči jezno kozarec v glavo, da se je Tomić vtila kri po obrazu. Odveli so ga v bolnico.

RAZNE VESTI.

Glavarja roparjev blizu Belove na Bolgarskem, ki je nedavno ujel avstr. podanika Ländlerja in Binderja ter dobil zanj visoko odkupnino, vjeli so 28. avgusta pri Sredu, blizu vojaškega taborja. Našli so pri njem zlatnine, vredne več tisoč goldinarjev.

Nova iznajdba. Vojaški atašé srbskega poslanstva na Dunaju, Koka Milanović, iznajdel je bistroumen mehanizem, s katerim se more spremeniti kaj lahko vsaka puška, kakor obstoje dandanes, v puško-repetirko. Svojo iznajdbo dal je patentovati ter jo predložil mejnarodnej strokovnaški komisiji.

Orjaški stolp pariške svetovne razstave bode visok 300 metrov. Zgraditelj njegov je podjetnik Eiffel. To bode najbolj visoka stavba na celem svetu, kajti cerkev „Notre-Dame“ je 66 metrov visoka Panteon 79 metrov, cerkev sv. Petra v Rimu 132, strasburška stolnica 142, velika piramida Gizeh 146, stolnica v Koloniji 159 in spomenik Washingtonov 169 m. Inženirji so izprevideli, da bode za stolp posebna velika nevarnost zaradi strele; vsled tega napravili bodo na njem celi sistem strelovodov. Delo se zdaj vrši v višini 150 metrov. Delalci so tako zazgrajeni, da vidijo samo nebo, in to zaradi tega, da se jim ne zvrti v glavi. Za celo osebje se je v tem notranjem stolpu priredilo stanovanje ter se za vse skupaj donasa v višini jed in pijača. Stolp bo stal okroglih 6 milijonov frankov; država je zgraditelju dovolila podporo poldruga milijona in pravico, da bode užival 20 let dohodke od te stavbe, ki bode potem postala last pariškega mesta.

Opozarjamo častite gospe naročnike, kateri dozdaj niso še izpolnili svoje dolžnosti s plačanjem naročnine za naš list, da to kolikor mogoče prej storé.

Upravištvo Edinosti.

Listnica uredništva.

Gospod J. G. Škedenj. Stvar nam se na vidi toliko „lažnjiva“, kajti polna je hvale in jako laskava. O „dvojci“ ni bilo niti govora. Ni umestno, da objavimo, ker s tem bi le dokazali, da vlada pri vas n e s l o g a. — G. dopisnik „Od nekoda“. Morete prijaviti le kot poslano z svojim podpisom. Sploh pa mi ne diramo radi v sršenovo gnjezdo. Sršen pozdrav!

Bratje Sokoli!

Vabljeni ste, da se mnogoštevilno udeležite Jour-fixa, kateri bode jutri, 6. septembra v prostorih pri Juttmanu, Via Coronico.

Opozorujejo se gg. članovi „Sokola“ in drugi, kateri se hočejo vdeležiti 25 letnice ljubljanskega Sokola, da odide vlak iz kolodvora pri sv. Andreju v petek 7. t. m. ob 8 1/2 uri zvečer. Vabijo se zatorej vsi, da se najkasneje do 1/28 ure zberó v prostorih delal. podpor. društva, od koder pojdemo skupno na železnično postajo. Na zdar!

ODBOR.

Na stan in hrano sprejme se

dva dijaka

pod umestnimi pogoji v ulici Caserma, h. št. 14, IV. nadstropje.

za živino, poljske pridelke, gospodarsko
in kmetijsko orodje, štacunsko blago itd.
bode na Sv. Matevža dan 21. septembra
in na Sv. Jurja dan 23. aprila vsako leto.
V Tolminu, 28. avgusta 1888.

je edini slovenski, gospodarski list s podobami. „Kmetovalec“ izhaja dvakrat na mesec na celi polji. „Kmetovalec“ prinaša poljedelske, živilarske, vinarske in druge članke, gospodarske novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske sreče. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gbl., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gbl. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe rše iziše številke tistega tetnika.

20 svetinj.

Razpošiljatev: Wien, II., Kraftgasse 3, Th. 5
proti poštnemu povzljaju. Kar se komu ne dopade, vzame se 2 dni po sprejemu nazaj.

Bogata zaloga, nizke cene.

je list s podobami, ki prinaša sad-
jarske in sploh vrtnarske članke.
»Vrtnar« izhaja dvakrat na mesec.
»Vrtnarja« dobe naročniki »K me-
toralca« zastonj.

SUKNO

razpisuje se za gotov denar ali po postopnem porzetju po zelo nizkih cenah in sicer

samo dobre vrste:					
3-10 m, cela obleka, samo f. 3,50					
3-10 "	boljše	4,90			
3-10 "	fino	8,-			
3-10 "	j.	10,-			
2-10 "	površna sukinja	6,-			
2-10 "		8,-			
3-10 "	črna sal. obleka	10,-			

Kar ni komu všeč, se lahko vrne
Uzorec franco. — Naskov.
Tuchfabrikslager

FRIEDRICH BRUNNER
Na drobnob. **Bratna** Na debelo.
Op. Uzorec za gospodo krojače
nefrankovani.

III. Bezirk, Krieglergasse II. Parterre Thür 5.

kakor tudi v vseh glavnih mirodilnicah in prodajalnicah jestvin.

zraven rotovža
in vsak dan s pošto razpošiljajo

A black and white illustration showing a horse standing in a stable or barn. A person is kneeling down, examining the lower leg of the horse. The horse is facing left, and the person is on its right side. The background shows the interior of a stable with wooden walls and a doorway.